

Quin sentit té plorar a mitjanit, això si en té, assegut a la barana del món, escoltant, pràcticament consumint, des de l'emparrat, i amb tota la commoció, el silenci organitzat per lladrucs i udols, gossos perduts que volen, d'una forma no estrictament metafòrica, músiques brutes i llunyanes de l'agost; és a dir, per què plore com una consciència, com si la pell fos imprescindible, si ja he comprovat, científicament, que mai no em sobreviurà ni una sola gota del plor i que, a més, m'han de traïr totes les paraules, una a una. Voldria almenys una resposta del cos, o una proposta, una certa inèrcia, aprendre per fi a obrir-lo de memòria, com una magrana, o com un llibre antic, on ja tot està escrit. O, si no, deixar-se dur, sense memòria, per a descobrir des d'on raja aquesta set de sang responsable de tot allò que ací cal, massa voluntàriament. I posats a demanar, ja que hi som: per què tantes destralsades del temps sempre inacceptades tot i l'exigida resignació pública? Per què aquest cos present i no un altre, o dins d'un altre? Per què assumir com a determinants, quan ho són, els comiats, els adéus definitius?